

se odklad jevil naléhavě nutným k uspořádání záležitostí rodinných. Tyto předpoklady tu nejsou dány. Obviněný odůvodňuje žádost tím, že jeho agenda vyžaduje z důvodů své speciální povahy a namnoze i komplikovanosti a jmenovitě s ohledem na nezbytnost brzkého zlikvidování řady věcí toho času zahájených, jeho denní styk se stranami, s jejich kontrahenty a s různými úřady a mohla by při okamžitém výkonu trestu vzniknouti nejen jemu, nýbrž i jeho mandantům z průtahu a z nemožnosti jeho osobního zásahu škoda zákonodárcem ani kárnou radou nezamýšlená. V podstatě se domáhá odkladu trestu z důvodů své zaměstnanosti, kterýžto důvod by ovšem trval i v případě povolení odkladu a mohl by býti i nadále uplatňován. Proto, kdyby se i při nejširším výkladu mohlo považovati obdobné použití ustanovení trestního řádu za přípustné, nebyla by žádost obviněného věcně odůvodněna. Povaha trestu, na který bylo uznáno po provedeném ústním jednání v uvážení veškerých okolností přitěžujících a polehčujících, jest taková, že by se přičilo zákonnému účelu trestu i zájmu stavu, by výkon trestu, jímž byl advokát dočasně vyloučen z veškeré činnosti advokátské, byl odkládán podle libosti odsouzeného až na dobu, kdy se mu to hodí, a v souzeném případě až na dobu soudních prázdnin, to tím méně, ano kárné řízení proti obviněnému započalo již v roce 1924, že se za řízení toho dopouštěl nových činů a že dále od ústního líčení před nejvyšším soudem v Brně uplynuly již téměř čtyři neděle, takže měl dosti času, by učinil opatření, jež snad považoval pro svou osobu za naléhavé.

N e j v y š š í s o u d jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl, slyšev generálního prokurátora, v senzení neveřejném stížnosti obviněného do onoho usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Vývody stížnosti nejsou s to, by seslabily nebo vyvrátily správnost odůvodnění napadeného rozhodnutí kárné rady advokátní komory v Praze, uvedené pro zamítnutí návrhu stěžovatelova na odklad výkonu trestu. Stačí proto odkázati stěžovatele na toto odůvodnění, které odpovídá i stavu věci, i zákonu. Bezdůvodné stížnosti bylo odepřítí úspěch. Tím se stává bezpředmětným konečný návrh stížnosti, by bylo vyřčeno, že se náklady nyní nařízené suspense nečítají mezi náklady podle §§ 39 a 41 kárného statutu.

Čís. 110 dis.

Subjektivní nepoznání kárné trestnosti skutkové podstaty o sobě neomlouvá právě tak jako neznalost trestního zákona v trestním řízení.

Ustanovení § 10 advok. řádu o podvojném zastupování platí i v řízení nesporném (vyrovnávacím).

Právní zástupce zastupující dlužníka nesmí se (§ 10 adv. ř.) ucházeti o zastoupení vyrovnacích věřitelů, pokud se o přijetí vyrovnacího návrhu nedohodli.

Důvěra, že právní zástupce nikdy nepoužije toho, co mu klient svěří o nepříznivých stránkách své věci, jest tak nezbytným předpokladem pro správnost a úplnost informace a na ní závislé správnosti rady, že jest bez výjimky žádati, by právní zástupce ani v domnělém zájmu klienta takového sdělení nepoužil (nikomu je nezjevil), pokud k tomu nemá výslovné svolení klienta.

Kárná rada se usnáší o tom, zda jest jednání advokáta, jež bylo v odkazovacím usnesení a bylo předmětem ústního kárného jednání, podrobiti kárnému posuzování, nezávisle na návrhu, na právním posouzení odkazovacího usnesení a na konečném návrhu návladního komory.

(Rozh. ze dne 27. května 1930, Ds I 5/30.)

N e j v y š š í s o u d jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl v neveřejném zasedání, slyšev generálního prokurátora, odvolání obviněných z nálezu kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 14. listopadu 1929, jímž byli odvolatelé uznáni vinnými přečinem porušení povinnosti povolání.

D ů v o d y:

1. K odvolání Dr. Artura F-y: Odvolatelovy výklady, podle nichž se odvolatel neucházel ve vyrovnací věci, o niž tu jde, o zastoupení vůbec, tím méně o bezplatné zastoupení, odporují i doslovu vyrovnacího návrhu, jež odvolatel zanesl věřitelům svého klienta, i doslovu formuláře pro plnou moc k tomuto návrhu přiloženého. Podle něho měli věřitelé zmocniti odvolatele, by je ohledně přihlášené pohledávky s plnou pravoplatností zastupoval, a podle posledního odstavce vyrovnacího návrhu ponesou vyrovnací dlužníci sami náklady právního zastoupení (totiž vyrovnacích věřitelů). Šlo tudíž zřejmě o zastoupení a o zastoupení bezplatné, alespoň bezplatné s hlediska věřitelů, jež odvolatel chtěl získati. Omluva, že se odvolatel pokládal za oprávněna k svému postupu, není platná, jak správně uznala kárná rada, protože subjektivní nepoznání kárné trestnosti skutkové podstaty o sobě neomlouvá právě tak jako neznalost trestního zákona v trestním řízení. Na tom nemůže nic měniti ani opačný právní názor vyslovený snad v dřívějších nálezech kárné rady nebo v dopise výboru advokátní komory v Praze z 21. září 1929. O tento dopis odvolatel ostatně nemohl opíratí postup, za který nyní zodpovídá, již proto, že kárný čin spadá do roku 1927, tedy do doby před oním dopisem. Není tudíž podstatnou vadou řízení, že kárná rada nepřihlížela k onomu dopisu. Pravdu má odvolatel v tom, že vyrovnací řízení je řízením nesporným. To však nevylučuje, by pro ně neplatilo ustanovení § 10 adv. ř. o podvojném zastupování. Výrazem »právní rozepře« (Rechtsstreit) advokátní řád nemíní jen řízení, jež probíhá podle předpisu civilního řádu soudního, tak zvané sporné řízení v užším slova smyslu, nýbrž míní všechny případy právního jednání mezi stranami, jejichž zájmy se zkrřížily. Jeho účelem je, zaručiti straně, zplnomocnivší právního zá-

stupce, jistotu, že ji bude zastupovati bez jakéhokoli zřetele na zájmy třetích osob, najmě na zájmy odpůrcovy. Předpis musí proto platiti i pro tak zvané nesporné řízení podle nesporného patentu, pokud i v něm jde o protichůdné zájmy. Takové protichůdné zájmy se vyskytují v nesporném řízení dosti zhusta. Bylo tomu tak již za dřívějších dob, když nesporné řízení bylo obmezeno na poměrně užší kruh právních poměrů (sr. návrat manželky do společné domácnosti, nároky nezl. dětí na výživné proti manželskému otci, určení věna atd.) a je tomu tak ještě více nyní, když zákonodárství rozšiřuje nesporné řízení čím dále tím více na úpravu nejrozličnějších jiných právních poměrů s protichůdnými zájmy stran (na příkl. na řízení o svolení k výpovědi z bytu podle zák. na ochranu nájemníků). K takovým rozepřím, které jest podle zákona provésti podle nesporného řízení, které však mají za předmět protichůdné nároky stran, patří i vyrovnací řízení. Je sice pravda, že se vyrovnací dlužník i vyrovnací věřitelé, hodlající sjednati poctivé vyrovnání, mnohdy setkávají ve společném zájmu, zachovati existenci dlužníka jako obchodně ještě nikoli bezcenné hospodářské jednotky pro budoucnost tím, že mu věřitelé se svých pohledávek sleví tolik, kolik je při slušné úvaze třeba, by dlužník mohl hospodářsky obstáti. Ale již při tomto slušném uvážení budou se zájmy dlužníka a věřitelů snadno rozcházet, protože dlužník má pochopitelný zájem, by kvota, již má platiti, byla co nejmenší, a věřitelé stejný zájem, by byla co největší. Je proto s hlediska § 10 adv. ř. na pováženou, když právní zástupce věřitelům, pokud se ještě neshodli na přijetí vyrovnacího návrhu, dává radu, že jej mají přijmouti, protože při sebe větší nestrannosti nemůže stejně přihlížeti k zájmům obou účastněných stran, a bude mimoděk, na př. při vyličení hospodářského stavu dlužníka, i v této funkci zastávati spíše zájmy dlužníka, jenž ho pověřil svou důvěrou, by prosadil — snad společně zosnovaný — vyrovnací návrh, a za to ho odměňuje. Protichůdnost těchto zájmů bije však přímo do očí, když se věřitelé neshodnou podle vyrovnacího návrhu a pro odpor některých, třeba jiným zástupcům zastoupených věřitelů se stane nutným jednání o zvýšení kvoty. Ta by ovšem musila platiti pro všechny věřitele, tedy i pro ty, které zastupuje dlužníkův právní zástupce, takže nastane nepřeklenutelný rozpor v zastoupení zájmů dlužníka a těchto jeho věřitelů. Pro tuto možnost a pro onu shora již zmíněnou, do jisté míry již v prvopočátku vyrovnacího řízení nevyhnutelnou a snadno předvídatelnou protichůdnost zájmů vyrovnacích věřitelů a dlužníka nesmí se právní zástupce zastupující dlužníka, nechce-li se dopustiti kárného přečinu podvojného zastupování podle § 10 adv. ř., ucházeti o zastoupení vyrovnacích věřitelů, pokud se o přijetí vyrovnacího návrhu nedohodli. Není tudíž odsuzující kárný nález v té příčině mylný. Jinak není napadán.

2. K odvolání Dr. Karla H-a: Odvolatel si stěžuje proto, že ho kárná rada uznala vinným činem, jenž nebyl v odkazovacím usnesení a o němž bylo při kárném jednání jen zcela mimochodem jednáno, takže odvolatel neměl příležitost, věc dostatečně vysvětliti a podati k ní vývodní návrhy, a o němž ani návladní komory neučinil návrh. Avšak odkazovací usnesení

se výslovně zmiňuje o podání Dr. Karla H-a ze 27. prosince 1928 (došlého soudu dne 28. prosince 1928), o které tu jde, dovolává se jeho opisu ke spisům přiloženého a uvádí, že Dr. H. v něm obviňuje některé věřitele, že sjednali s vyrovnacím dlužníkem zvláštní výhody. Podle protokolu o ústním kárném jednání bylo toto podání při jednání přečteno a Dr. H. byl o něm vyslýchán mimo jiné otázkou, jak mohl v podání, učiněném ve vlastním jméně, vyjevit zvláštní výhodu své klientky firmy Jakob U. Odvolatel tudíž věděl, že ono podání je předmětem kárného řízení a věděl, že se mu vytýká porušení povinné mlčenlivosti na újmu klientky firmy Jakob U. Měl také příležitost, učiniti na vyvrácení této výtky vývodní návrhy, obmezil se však na přednes, že zvláštní výhoda byla jen přislíbena, nebyla však dána a přijata. V obhajovacím právu nebyl tudíž odvolatel zkrácen. Na tom, že návladní komory neučinil návrh, by kárné řízení bylo rozšířeno i na tento poklesek, nesejde, protože kárná rada se usnáší o tom, zda jest jednání advokáta, jež bylo v odkazovacím usnesení a bylo předmětem ústního jednání kárného, podrobiti kárnému posuzování, nezávisle na návrhu a na právním posouzení odkazovacího usnesení a nezávisle i na konečném návrhu návladního kárné rady. Není proto formální výtky odvolatelova odůvodněna. Není odůvodněn ani odvolatelův názor, že nejde o porušení mlčenlivosti, když vyjevení skutečnosti, jež se advokátovi vytýká, je pro klienta výhodné a slouží jeho zájmům a když klient v něm neshledává porušení povinnosti. Posouzení, zda advokát své povinnosti řádně plní s hlediska kárných předpisů, nemůže býti závislé na úsudku klientově, neboť klientovi se pro správné poznání nemusí vždy dostávat potřebné porozumění a odborné vzdělání. V šouzeném případě nelze říci, že porušení povinné mlčenlivosti nemohlo býti odvolatelově klientce na újmu. Nešlo jen o to, že mohla utrpěti hmotnou ztrátu toho, co snad dostala jako zvláštní výhodu. Šlo i o to, že oním vyjevením musila v očích všech poctivě smýšlejících osob, na vyrovnávacím řízeníúčastněných, utrpěti povážlivou újmu na dobrém jméně a na vážnosti, ana proti zákonu a na újmu ostatních věřitelů přijala zvláštní výhodu. Než nehledíc k tomu, je důvěra, že právní zástupce nikdy nepoužije toho, co mu klient svěří o nepříznivých stránkách své věci, tak nezbytným předpokladem pro správnost a úplnost informace a na ní závislé správnosti rady, že jest bez výjimky žádati, by právní zástupce ani v domnělém zájmu klienta takového sdělení nepoužil (nikomu je nezjevil), pokud k tomu nemá výslovné svolení klienta. Toto svolení nemůže býti nahrazeno dohady, že klient, maje plnou důvěru k advokátovi, vždy každé jeho jednání schválil a tudíž by ani ono svolení neodepřel. Jde tu o tak osobní věc, že o ní nelze nikdy s úplnou určitostí předvídati, jak dopadne rozhodnutí klientovo. Proto je požadavkem svědomitosti advokátovy podle § 9 adv. ř., by si o nezbytném výslovném svolení zjednal předem neklamnou jistotu. To odvolatel neučinil a se tudíž hrubě provinil proti povinností svého povolání. Posuzuje-li se věc s tohoto hlediska, pozbývá význam i průvodní návrh odvolatelův na výsledch majitele firmy Jakob U. o stanovisku, které firma dodatečně k odvolatelovu postupu zaujímá, a nesejde ani na tom, zda byla odvolateli odňata možnost, by

návrh ten učinil již za kárného řízení v první stolici. Napadené rozhodnutí odpovídá i po této stránce zákonu a stavu věci, a nemá významu, že kárná rada shledala podnět k zakročení proti odvolateli za řízení, zahájeného o vlastním kárném oznámení odvolatelově.

Čís. 111 dis.

Jde o porušení povinností povolání, nevyhověl-li kandidát advokacie vyzvání kárné rady advokátní komory, by vrátil oznámení, které mu bylo kárnou radou zasláno k vyjádření.

Odvolání vrchního prokurátora jest přípustné (§ 47 čís. 3 kár. stat.), domáhá-li se změny kárného nálezu jen v tom směru, že se obviněný dopustil kárného přečinu porušení povinností povolání.

(Rozh. ze dne 27. května 1930, Ds II 3/30.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie vyhověl po ústním neveřejném líčení odvolání vrchního prokurátora z nálezu kárné rady advokátní komory moravské ze dne 7. prosince 1929, jímž byl obviněný uznán vinným kárným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu, a změnil napadený nález v ten smysl, že se obviněný jednáním v nálezu uvedeným dopustil kárného přečinu porušení povinností povolání.

Důvody:

Po stránce formální jest předeslati, že odvolání vrchního prokurátora jest podle § 47 čís. 3 kár. statutu přípustné, ano se domáhá změny kárného nálezu jen v ten smysl, že se obviněný dopustil svým jednáním kárného přečinu porušení povinností povolání. Ve věci jest odvolání oprávněno. Kárný nález klade obviněnému za vinu, že přes trojí výzvu kárné rady advokátní komory ze dne 8. dubna, 23. září a 21. října 1929, by vrátil oznámení Františky H-é, které mu bylo kárnou radou zasláno k vyjádření, oznámení nevrátil, ba ani se nevyjádřil, proč je nevrací. Kárná rada neshledala v tomto jednání obviněného kárný přečin porušení povinností povolání, jež v něm spatřovalo usnesení odkazovací, nýbrž uznala ho vinným kárným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu, vycházejíc z názoru, že v souzeném případě nešlo o porušení zákonné povinnosti obviněného k jeho stavovskému úřadu. S tímto názorem nelze souhlasiti. Kárná rada advokátní komory jest podle § 33 adv. řádu a §§ 2, 3 kár. statutu stavovským úřadem advokátů a kandidátů advokacie. Zákon vyhradil advokátům právo autonomní správy všech jejich stavovských věcí, včetně kárné moci nad advokáty i kandidáty advokacie. Kárnou moc nad těmito osobami vykonává příslušná kárná rada a jest jí proto přiznati postavení a oprávnění nadřízeného úřadu proti nim. Jest tudíž advokát a kandidát advokacie povinen právě se zřetelem ke svému povolání uznávati autoritu a býti poslušen příkazů tohoto